

Sygn. akt II Ca 420/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Wiesława Buczek – Markowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 19 maja 2014 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.
przeciwko Z. C.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 27 stycznia 2014 r., sygn. akt III C 3222/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego Z. C. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 300 zł (trzysta) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. C. na swoją rzecz kwoty 3.001,27 zł z odsetkami oraz kosztami procesu.

Uzasadniając powyższe żądanie powód wskazał, że pozwany Z. C. zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę nr (...) w formie pisemnej w dniu 25 maja 2007 roku. Bank (...) S.A. wykonał zobowiązanie wynikające z umowy. Następnie umową cesji z dnia 30 grudnia 2011 roku przeniesione zostały wierzytelności Banku (...) S.A. na (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.. Powód wyjaśnił, że na dochodzoną kwotę składają się: 2.804,67 zł tytułem wierzytelności należnych wobec (...) S.A. oraz 196,60 zł tytułem naliczonych przez powoda odsetek ustawowych od niespłaconego kapitału od dnia 13 lutego 2013 roku, jako dnia następnego po dniu w którym (...) S.A. zakończył naliczanie przysługujących mu należności, a do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

Nadto powód wykazał, że wzywał pozwanego pismem z dnia 01 marca 2012 roku do dobrowolnej spłaty zadłużenia.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa. Jednocześnie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń objętych pozwem. Ponadto pozwany Z. C. zaznacza, że nigdy nie wyraził zgody na przelew wierzytelności jak również nie złożył oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz powoda.

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie zasądził od pozwanego Z. C. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 3001,27 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 14 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty. Nadto Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 655,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł powód, zaskarżając go w całości i zgłosił żądanie jego zmiany poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 92c ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe w brzmieniu obowiązującym do dnia 13.01.2009 r. - poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji uznanie cesji wierzytelności za ważną,
- art. 124 § 1 k.c. - poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerwało w niniejszej sprawie bieg przedawnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2 przywołanego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Według art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Mając na względzie przywoływane powyżej regulacje prawne Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego prezentującego pogląd, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 grudnia 2011 roku doszło do przeniesienia uprawnień wierzyciela z Banku (...) S.A. we W. na rzecz powoda.

W ocenie Sądu Okręgowego za chybiony należy uznać pogląd skarżącego, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie winien znaleźć przepis art. 92c ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, w brzmieniu obowiązującym do dnia 13 stycznia 2009 roku, zgodnie z treścią którego przelew wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny wymagał uzyskania przez bank zgody dłużnika banku, będącego stroną czynności dokonanej z bankiem, jak również zgody dłużnika z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z dokonanej czynności oraz złożenia przez dłużnika oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, który nabędzie wierzytelność. Pozwany błędnie wskazuje, że czynnością od której wywodzone są skutki materialno prawne w przedmiotowej sprawie jest data zawarcia umowy kredytu pomiędzy Bankiem (...) S.A., a pozwanym, tj. dzień 25 października 2007 roku. Za czynność determinującą obowiązujący w przedmiotowej sprawie stan prawny należy przyjmować datę zawarcia umowy cesji wierzytelności pomiędzy powodem a wierzycielem pierwotnym Bankiem (...) S.A., a więc dzień 30 grudnia 2011 roku. W dacie tej nie obowiązywały już przepisy art. 92c ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy słusznie przywołał jako podstawę prawną cesji wierzytelności przepisy art. 509 § 1 k.c.

Sąd pierwszej instancji, wbrew zarzutom apelacji, trafnie przyjął, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu. Stosownie do treści art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się

od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§ 2). Zgodnie zaś z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 k.c.). Natomiast art. 123 § 1 pkt 1 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po przerwaniu każdym zaś przerwaniu przedawnienie biegnie na nowo, o czym stanowi treść art. 124 § 1 k.c.

Sąd Rejonowy prawidłowo wykazuje, że z wyciągu z ksiąg banku, stanowiącego bankowy tytuł egzekucyjny, wynika, że odsetki liczone były od dnia 1 października 2008 roku, a co za tym idzie roszczenie nie mogło być wymagalne przed tą datą. Ponadto w oparciu o treść wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu Sąd meriti ustala, że ów wniosek został nadany do sądu dnia 19 kwietnia 2011r., a w dniu 4 maja 2011 roku sąd nadał temu tytułowi egzekucyjną klauzulę wykonalności. Następnie Sąd Rejonowy zaznacza, że w dniu 10 czerwca 2011 roku wierzyciel zażądał przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego przez komornika sądowego, co ponownie doprowadziło do przerwania biegu przedawnienia przedmiotowego roszczenia. Postępowanie egzekucyjne zakończone zostało wydaniem postanowienia dnia 19 stycznia 2012 roku. Tak rozważając Sąd pierwszej instancji prawidłowo wskazuje, że wniesienie powództwa w przedmiotowej sprawie dokonane w dniu 14 grudnia 2012 roku, nastąpiło przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia liczonego zgodnie z treścią art. 124 § 1 k.c., a więc od daty zakończenia postępowania egzekucyjnego.

Za błędny należy uznać również pogląd skarżącego, jakoby złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywało w niniejszej sprawie bieg przedawnienia. Sąd II instancji podzielił w tej kwestii stanowisko prezentowane przez Sąd Rejonowy, które jest tożsame z linią orzecniczą Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 16 stycznia 2004 roku, o sygn. III CZP 101/03, Sąd Najwyższy stwierdził, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2004 roku, sygn. akt II CK 276/04 Sąd Najwyższy przychylił się do stanowiska wyrażonego w przywoływanej uchwale z dnia 16 stycznia 2004 roku, prezentując pogląd, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przerywa bieg przedawnienia, bez względu na to, czy dotyczy on sądowego czy pozasądowego tytułu egzekucyjnego.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.